

Carta a ARNOLD RUGE

Escrit: per Marx a Kreuzenach, setembre de 1843.

Primera publicació: Deutsch-Französische Jahrbucher, 1844.

Aquesta és la tercera, de la sèrie de cartes que Marx (25 anys) escriví al seu amic Arnold Ruge el 1843. També és la última carta de les vuit que varen intercanviar. Marx i Ruge inclogueren tota la sèrie en la primera i única edició de la seva empresa conjunta, la Deutsch-Französische Jahrbucher (ANALS FRANCOALEMANYS) el febrer de 1844.

Aquesta carta de Marx és en resposta a la carta en què Ruge es proclamà ateu i un vigorós defensor dels “nous filòsofs”.

De Marx per a Ruge.

Kreuznach, setembre de 1843.

M'alegra que s'hagi decidit i que, havent deixat de mirar al passat, estigui dirigint els seus pensaments cap a un nou projecte. I, per tant, cap a París, cap a la vella universitat de filosofia –Absit omen!¹– i la nova capital del nou món. Allò necessari està esdevenint. No tinc dubtes, per tant, que serà possible superar qualsevol obstacle, la importància de la qual reconec.

En qualsevol cas, sigui possible o no la concreció del projecte, estaré a París a finals de mes, ja que l'atmosfera aquí converteix a hom en servent, i a Alemanya no veig cap possibilitat per a l'activitat lliure.

A Alemanya, tot ho suprimeixen per la força; hi ha una veritable anarquia de la ment, el regne de l'estupidesa mateixa, preval allà i Zurich obeeix ordres de Berlin. Per això, es torna cada vegada més òbvia la necessitat de buscar un nou punt de concentració per al pensament genuí i les ments independents. Estic convençut que el nostre pla respon a una necessitat real i, després de tot, les necessitats reals s'han de poder satisfer amb la realitat. Per això, no tinc dubtes sobre aquesta iniciativa, sempre i quan es dugui a terme seriosament.

Les dificultats internes semblen ser majors que els obstacles externs. Si bé no caben dubtes pel que fa a “d'on”, preval una gran confusió en la qüestió de “cap a on”. No només s'ha instal·lat un estat d'anarquia general entre els reformistes sinó que tots haurien d'admetre que no tenen idea exacta del que succeirà en un futur. Per altra banda, és precisament un avantatge de la nova tendència la de no anticipar dogmàticament el món, sinó que només volem trobar el nou món a través de la crítica del vell. Fins al moment, els filòsofs han tingut la solució de tots els enigmes guardada als seus escriptoris, i a l'estúpid món exotèric només li feia falta obrir la seva boca perquè caiguessin en ella els coloms rostits del coneixement absolut². Avui la filosofia s'ha secularitzat, i la prova més contundent és que la mateixa consciència filosòfica ha

---

¹ Del llatí, significa “que falti l'auguri, que no es compleixi el presagi”.

² Traducció literal de la frase original. És una al·lusió al proverbi “A roast pigeon does not fly into your mouth” –del proverbi llatí “Non volat in buccas assa columba tuas (un colom rostit no vola fins a la teva boca). O, en altres paraules, “la plata no creix dels arbres”.

estat arrossegada al turment de la lluita, no només externa sinó també internament. Però si construir el futur i assentar tot definitivament no és el nostre assumpte, és més clar encara allò que, al present, hem de dur a terme: em refereixo a la crítica despietada de tot allò existent, despietada tant en el sentit de no tenir conseqüències de la mateixa i de no témer el conflicte amb aquells que detenen el poder.

Per tant, no estic a favor d'aixecar cap pancarta dogmàtica. Ans al contrari, hem d'ajudar als dogmàtics a veure clar les seves pròpies proposicions. Així, el comunisme, particularment, és una abstracció dogmàtica. No obstant, no estic pensant en un comunisme imaginari i possible, sinó en un comunisme que de fet existeix, com aquell que professen Cabet, Dézamy, Weitling... És aquest comunisme, només, una forma particular del principi humanista, encara contaminat per la seva pròpia antítesi –el sistema privat. D'aquí que l'abolició de la propietat privada i el comunisme no són, sota cap punt, idèntics, i no és accidental sinó inevitable que el comunisme hagi vist altres doctrines socialistes –com aquelles de Fourier, Proudhon...- sorgir per confrontar-lo perquè ell és en si mateix només una forma especial i unilateral del principi socialista.

I tot el principi socialista a la seva vegada és només un aspecte, en allò que respecta a la realitat del veritable ésser humà. Però hem de prestar igual atenció a l'altre aspecte, a l'existència teòrica de l'home i, per tant, fer que la religió, la ciència, etc. siguin l'objecte de la nostra crítica. A més, volem influenciar als nostres coetanis, especialment als alemanys. Sorgeix la pregunta: com començar? Hi ha dues qüestions innegables. En primer lloc, la religió, i després la política –són els temes que més interessin a l'Alemanya d'avui en dia. Hem de prendre'ls, de qualsevol manera que se'ns presentin, com el nostre punt de partida, i no confrontar-los amb un sistema ja acabat com el de Voyage en Icarie [Etienne Cabet, Voyage en Icarie. Roman philosophique et social.].

La raó ha existit sempre, però no sempre sota la seva forma raonable. El crític pot, per tant, començar per qualsevol forma de consciència teòrica i pràctica i per les formes peculiars de la realitat existent, per desenvolupar la veritable realitat com la seva obligació i finalitat últimes. Pel que fa a la vida real, és precisament l'estat polític –en totes les seves formes modernes- el que, tot i no estar imbuït en les exigències socialistes, conté les exigències de la raó. I l'estat polític no es deté aquí. Arreu se suposa que la raó ha estat materialitzada. Però precisament per això és que cau sempre en la contradicció entre la seva funció ideal i els seus prerequisits reals.

Partint d'aquest conflicte de l'Estat polític amb si mateix, és possible desenvolupar la veritat social. Així com la religió és un registre de les lluites teòriques de la humanitat, l'Estat polític és un registre de les lluites pràctiques de la humanitat. Per tant, l'Estat polític expressa, dins dels límits de la seva forma *sub specie rei publicae* (des del punt de vista polític), totes les lluites, necessitats i veritats socials. Aleshores, prendre com a objecte de crítica una de les qüestions polítiques més específiques –com és la diferència entre el sistema basat en l'Estat social i el sistema representatiu- no està per sota de *hauteur des principes* (el nivell dels principis. De fet, aquesta qüestió només expressa, de manera política, la diferència entre el poder de l'home i el poder de la propietat privada. Per això, el crític no només pot sinó que ha de lidiar amb aquestes qüestions polítiques (que, d'acord amb els socialistes extrems, no són dignes d'atenció). A l'analitzar la superioritat del sistema representatiu sobre el social-estatal, la crítica, de manera pràctica, guanya l'interès d'un gran grup. A l'elevant el sistema representatiu de la seva forma política a la forma universal i a l'accentuar la veritable importància que subjau a aquest sistema, el crític obliga al mateix temps a aquest grup a anar més enllà dels seus confins, ja que la seva victòria és alhora la seva derrota.

Per tant, res ens impedeix convertir el punt de partida de la nostra crítica, a la crítica de la política, a la participació en la política i, per tant, a les lluites reals, i identificar la nostra crítica amb elles. En aquest cas, no ens afrontem al món en actitud doctrinària, amb un nou principi: aquesta és la veritat, agenol·leu-vos davant d'ella! Desenvolupem nous principis per al món a base dels propis principis del món. No li diem al món: acaba amb les teves lluites, doncs són estúpides; et donarem la veritable consigna de lluita. Ens limitem a mostrar-li al món perquè està lluitant, i la consciència és quelcom que haurà d'assimilar, encara que no vulgui.

La reforma de la consciència consisteix solament en fer que el món sigui conscient de la seva pròpia consciència, en despertar-lo de l'estat de somnolència que té de si mateix, d'explicar-li el significat de les seves accions. El nostre objectiu general no pot ser una altra cosa que –com també ho és per a la crítica de la religió de Feuerbach– donar-li als problemes religiosos i filosòfics la forma que li correspon a l'home, que s'ha tornat conscient de si mateix.

Aleshores, el nostre lema haurà de ser: la reforma de la consciència, no per mitjà de dogmes, sinó a través de l'anàlisi de la consciència mística, intel·ligible a si mateixa, ja sigui manifestant-se en la seva forma religiosa o política. Aleshores serà evident que el món ha estat somiant durant molt temps amb la possessió d'una cosa de la qual, per posseir-la realment, ha de tenir consciència. Serà evident que no es tracta de traçar una línia mental entre el passat i el present, sinó de materialitzar els pensaments del passat. Finalment, serà evident que la humanitat no està començant una nova tasca, sinó que està duent a terme de manera conscient una vella tasca.

En resum, podem formular la tendència de la revista: l'autosuficiència (filosofia crítica) per part del present de les seves lluites i desitjos. Aquesta és una tasca pel món i per a nosaltres. Només pot ser la tasca de les forces unides. Requereix d'una confessió i res més. Per assegurar el perdó dels seus pecats, la humanitat només ha de declarar-los tal com són.